

„Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost.“ /Žalm 92,2-3/

Jozue 24, 1-2a.14-17.18b

Izajáš 43, 1-3a

Jan 6, 63-69 Petrovo vyznání

„Ježíš řekl: „Co dává život, je duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale někteří z vás nevěří.“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. – A řekl: „Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží (Kristus, Syn Boha živého).“

Ježíš měl kolem sebe kromě Dvanácti i širší okruh učedníků. Mnozí z těch, kteří s Ježíšem „chodili“ (přijali od něho určitý způsob života) od něho později odešli, protože nemohli přijmout Mesiáše, kterého čeká utrpení. Přišli k Ježíšovi proto, že věřili v jeho pozemský úspěch a lidskou slávu. Když Ježíš mluvil o kříži, viděli v tom ze svého lidského hlediska porážku. Nedokázali přijmout Boží hledisko – v kříži je vzkříšení. Chtěli Mesiáše, který odpovídá jejich představám – Mesiáš musí být z hlediska historie úspěšný, slavný, prosperující. Neměli důvěru v Mesiáše trpícího.

Další učedníci čekali, že je Ježíš pochválí za to, jak všechno opustili, mnohého se vzdali a šli za ním. Někteří lidé jsou schopni podávat velké výkony nebo podstoupit různá odříkání právě kvůli pochvale. Místo chválení a obdivu, jací jsou dobří, však slyší: „...Nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Mnozí tato slova „neunesli“ a odešli od něho. Jako by Ježíš řekl: „Nemáte se čím chlubit. Můžete jen s vděčností děkovat Bohu, který vás obdaroval, a pro toto obdarování teď jdete za mnou. Ano, vy jste toto obdarování přijali. To je také v pořádku, udělali jste pro sebe to nejlepší, co jste mohli.“

Tehdy si někteří řekli, že ve svém srdci žádnou vděčnost necítí, nechtějí Bohu děkovat, vidí celou situaci jinak a odešli.

Ježíš se pak obrací na své nejbližší učedníky. Také je nechválí, nijak neoceňuje, že oni vytrvali. Jen se ptá, zda také chtějí odejít? Mohou to udělat.

Mají svobodnou vůli. Bůh nikoho nenutí. Petr však jasně a rozhodně odpovídá za všechny: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.“

Petr i ostatní blízcí učedníci pochopili a přijali, že to není jejich zásluha, že přišli k Ježíšovi. Je to nezasloužená Boží milost, se kterou se k nim Bůh sklání a povolává je ke službě. Od té chvíle, kdy Ježíš Petra i další apoštoly povolal, jsou jeho. Vždyť je vykoupil a povolal jejich jménem.

Takto to pokračuje stále. Pro každého platí Kristova oběť. Dar, který si nemůžeme zasloužit. Odpuštění všech hříchů, které nedokážeme sami odčinit. Každého z nás Bůh volá jménem. Ke každému z nás se obrací a ptá se nás, jestli od něho přijmeme tento dar odpuštění vin. Nebo se otočíme a odejdeme?

Kéž také my vyznáváme: „Pane, ty jsi nás zavolal a my nemáme nic, co bychom ti mohli nabídnout. Máme prázdné ruce, ale přicházíme za tebou, protože jsme slyšeli tvůj hlas. Ty jsi Kristus, Syn Boží, v Tebe jsme uvěřili. Pro nesmírné Boží milosrdenství hledíme s nadějí do dnů příštích. Jsme Boží stvoření a víme, že Bůh dílo svých rukou neopouští. Amen.“

/Slovo na neděli 22. srpna 2021 Dana Kalivodová/